

Δρχ. 2

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ. ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΝ ΓΗΝΣΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 484—485

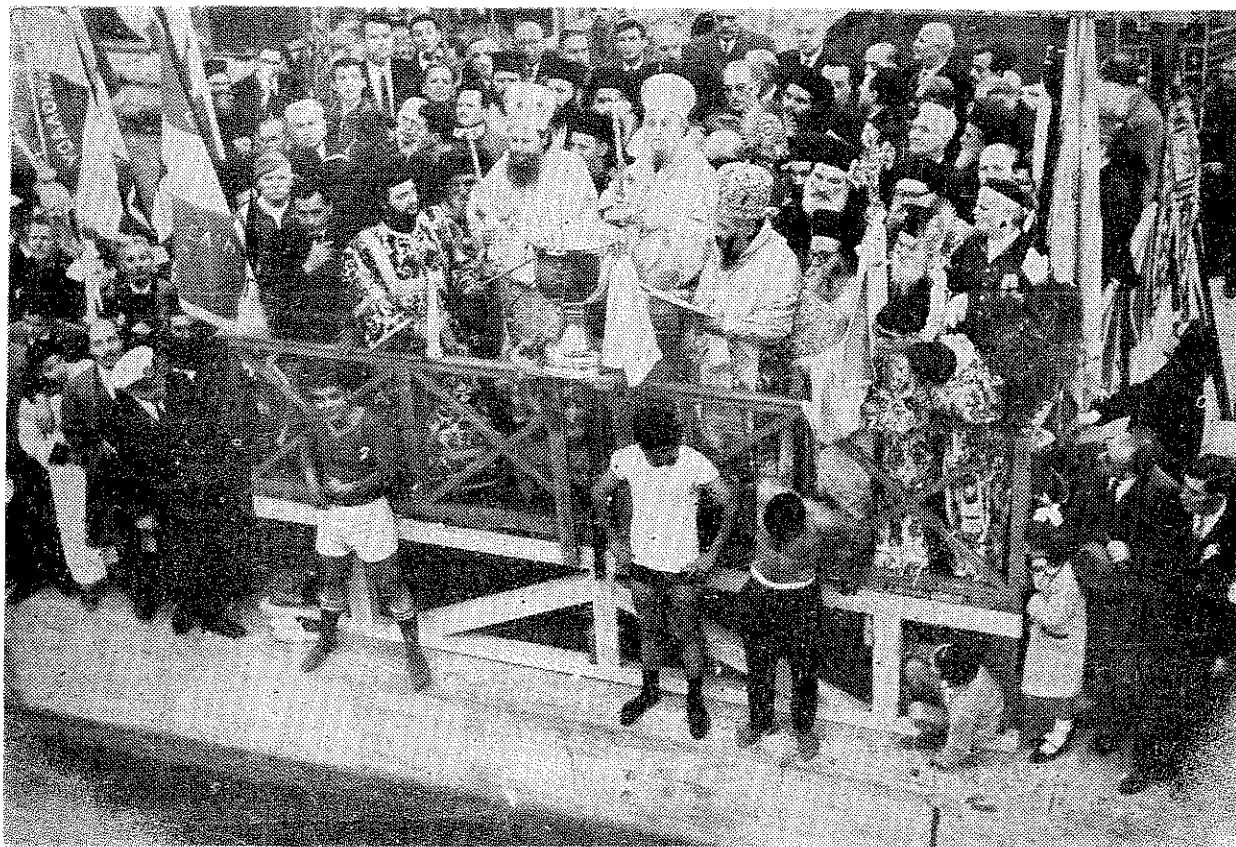
ΕΤΟΣ ΚΑ'

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1966 (Π.Ο.Ε.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Ἀπὸ τὴν ἐφετεινὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων

Εἰς τὴν προκυμαίαν οἱ Ἱεράρχαι ἐπὶ τῆς ἐξέδρας ψαλλομένου τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ.

Ἑορτολόγιον 17 Ἰανουαρίου

Ὁ Νεομάρτυς Γεώργιος ὁ ἐξ Ἰωαννίνων

Οὗτος ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Γρεβενῶν ἐκ γονέων πτωχῶν καὶ ὀκταετῆς ἔμεινεν ὀρφανὸς πατρός καὶ μητρός καὶ ἠναγκάσθη ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας νὰ ὑπηρετῇ ὡς ἱπποκόμος εἰς Τούρκους αὐθέντας. Ἀλλ' ἂν καὶ μετὰ ἀπίστων συναναστρέφεται, ἂν καὶ ἀμαθὴς καὶ τὴν ἡλικίαν μικρὸς, τὸν βαρύντιμον ὅμως τῆς πίστεως θησαυρὸν κατείχεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀσφαλῶς. Ἄν καὶ καθ' ἐκάστην ἔβλεπεν ὅτι ἄλλοι τῶν ὁμοπίστων αὐτοῦ ἐπιέζοντο, ἵνα ἀρνηθῶσι τὴν πίστιν αὐτῶν, καὶ πολλὰ, κακώσεις ὑφίσταντο, ἄλλοι δὲ δέσμοι εἰς τὰς φυλακὰς ἐρρίπτοντο, καὶ ἄλλοι εἰς ἐξορίαν μακρυνὰς καὶ κινδυνώδεις ἐξωρίζοντο, οὐδεμίαν πτόησιν ἡσθάνετο. Ἐκ τῶν θαυμάτων τούτων τῶν ὁμολογῶν, ἀλλ' ἐπέμενεν ἀκλόνητος εἰς τὴν πίστιν ὁμολογῶν τὸν Χριστόν, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἠνείχετο πάντα ὀνειδισμόν. Ὅτε δὲ ἐν ἔτει 1836 ἦλθεν εἰς Ἰωάννινα ὡς ἱπποκόμος ἀξιωματικοῦ τινος, συκοφαντεῖται, ὅτι εἶνε Τούρκος, καὶ ἀπάγεται εἰς τὰ δικαστήρια τῶν ἀπίστων. Ἀλλ' ἐκεῖ ἐνώπιον αὐτῶν εὐθαρσῶς ὁμολογεῖ τὸν Χριστόν καὶ κηρύττει λαμπρῇ τῇ φωνῇ, ὅτι ἐγεννήθη Χριστιανὸς καὶ ὅ' ἀποθάνῃ Χριστιανός.

Καὶ τότε μὲν ἀπολύεται, μετὰ δύο δὲ ἔτη καὶ πάλιν συλλαμβάνεται καὶ, ὅπως ἐξομότης παντοιοτρόπως βιάζεται. Καὶ προσπαθῶν μὲν ὁ Κατὴς μὲ κολακείας νὰ τὸν δελεάσῃ καὶ μὲ ὑποσχέσεις νὰ τὸν παραπείσῃ καὶ μὲ ἀπειλὰς νὰ τὸν πτοήσῃ, ἀλλ' ὁ μάρτυς ὅλως ἀτρόμητος ἐκήρυττεν, ὅτι εἶνε καὶ θὰ εἶνε μέχρι θανάτου Χριστιανός, καὶ ἀπτόητος ἤκουσε τὴν ἀπειλήν, ὅτι, ἂν δὲν ἐξομότης, ἀφεύκτως θὰ θανατωθῇ. Οἱ ἄπιστοι ἰδόντες, ὅτι ὁ μάρτυς οὔτε ὑπὸ τῶν ἀπειλῶν ἐνικῶτο, οὔτε ὑπὸ τῶν ὑποσχέσεων ἠπαίετο, ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας εἰς τὸ ξύλον ἡσφάλισαν καὶ πλάκα βρονταίνην ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ ἔθηκαν ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον νύκτα. Ἀλλ' ὁ μάρτυς ἐκοιμήθη ὑπὸν γλυκύν, ὡς ἂν ἦτο ἐπὶ κλινῇ βασιλικῇ, διότι, ἡ χαρὰ, ἣν ἡσθάνετο, ὅτι ἔπασχεν ὑπὲρ Χριστοῦ, τοσοῦτον ἀνεκούφιζεν αὐτόν, ὥστε νὰ μὴ αἰσθάνηται καθόλου τὸ βάρος τῆς πλακῆς.

Τὴν ἐπιούσαν παρέστη καὶ πάλιν πρὸ τοῦ βήματος τῶν ἀπίστων, ἐνθα ὁ Κατὴς αὐτὸν ἀπειλεῖ, ὅτι, ἂν μὴ ἐξομότης, θανατινὴν ἀπόφασιν κατ' αὐτοῦ θὰ ἐκδώσῃ «Ὅχι μίαν, ἀπαντὰ ὁ μάρτυς εὐθαρσῶς, ἀλλ' ἐκατόν· ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι ποσῶς, οὔτε ἀρνοῦμαι τὸν Χριστόν». Τότε εὐθύς ὁ ἄδικος ἐκεῖνος δικαστὴς ἐξέδωκεν ἀπόφασιν θανατικὴν, δι' ἀγγόνης νὰ φονευθῇ· ὁ δὲ Μάρτυς ἐσκήρτισεν ἀπὸ χαρᾶς, ὡς ἤκουσεν αὐτὴν· καὶ ἀμέσως ἤχθη δέσμιος ἐν τῇ φυλακῇ, ἐνθα ἦσαν καὶ ἄλλοι χριστιανοί. Οὗτοι μαθόντες, ὅτι ἔμελλε νὰ θανατωθῇ διὰ τὸν Χριστόν, παρώτρυνον αὐτόν νὰ μείνῃ μέχρι τέλους εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως αὐτοῦ στερεός. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ἀπίστων δὲν ἔπαυον νὰ ἔρχωνται πολλοὶ ἐνοχλοῦντες αὐτόν καὶ προσπαθοῦντες δι' ὑποσχέσεων μεγάλων νὰ παραπείσωσιν αὐτόν ν' ἀρνηθῇ

τὸν Χριστόν, ὁ δὲ δεσμοφύλαξ συνεβούλευεν αὐτόν νὰ ἐξομότης, ὅπως τὴν ζωὴν του σώσῃ, ἔπειτα δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ μεταβῇ καὶ ἐκεῖ πάλιν χριστιανὸς νὰς νὰ ζῇ. Μετὰ φοβίκης ἤκουσεν ὁ Μάρτυς τὸ σατανικὸν τοῦτο ἐπινόημα, ὅπερ κατετρόμαξεν αὐτόν περισσότερον τῆς θανατικῆς καταδίκης, ἐβάρυνε τὴν καρδίαν αὐτοῦ περισσότερον τῆς πλακῆς. Ὅθεν ἀπορρίψας αὐτὸ μετὰ γαλήνης ἀνέμενε τὴν ἡμέραν τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, ἧς δὲν ἐβράδυνε πολὺ.

Ἀνέτειλ ν' ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἡ 17 Ἰανουαρίου, ἡμέρα Δευτέρα, καὶ ἰδοὺ πέντε δῆμοι παρέστησαν πρὸ τῆς φυλακῆς. Τούτους ἰδόντες ἐκ τῶν κιγκλιδῶν οἱ εἰς θάνατον καταδεδεικασμένοι κατετρόμαξαν, ὁ δὲ Μάρτυς, ὅστις ἀτάραχος ἐκάθητο πλησίον τῆς ἐκεῖ ἀνημμένης πυλῆς θερμοι νόμος, ὡς ἐπληροφόρηθη ὅτι ἔρχονται δι' αὐτόν, ἔχασε καθ' ὑπερβολὴν ὅτι ἔφθασεν ἡ ἡμέρα ἡ ποθητὴ ν' ἀποθάνῃ διὰ τὸν Χριστόν, καὶ ἤρρισε νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν. Ὁ δὲ δεσμοφύλαξ διατάττει τὸν Μάρτυρα νὰ ἐγερθῇ· οὗτος δὲ ὅλως ἀτρόμητος ἠγέρθη καὶ χαίρων ἐδέθη καὶ ὑπὸ τῶν δυνάμεων εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἐφέρθη. Παράδοξον ἐφαίνετο τότε εἰς τοὺς βλέποντας· τὸ θάρος καὶ ἡ προθυμία τοῦ Μάρτυρος σπεύδοντος εἰς θάνατον, ὡς ἂν ἐπορεύετο εἰς γάμον βασιλικόν· ἄνθρωπος ἀπλούς, ἱπποκόμος ἀγράμματος, νὰ σπεύδῃ χαίρων εἰς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον!

Καὶ ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸπον λεγόμενον Κουρμανὶνὸν πλησίον τοῦ φρουρίου, ἐκεῖ ἀπηγγόνισαν αὐτόν πρὸ ἀρτοποιείου τινὸς ἐν ἡλικίᾳ τριᾶκοντα ἔτων. Καὶ ἡ μὲν ψυχὴ αὐτοῦ χαρίεσσα ἀνέβη εἰς οὐρανοῦς, τὸ δὲ ἀθλητικὸν αὐτοῦ σῶμα ἔμενε κρεμασμένον κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ἀγασινῶν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν λαβόντες οἱ χριστιανοὶ αὐτὸ ἐκήδευσαν μεγαλοπρεπῶς καὶ ἔθαψον ἐν ἀριστερῇ τοῦ Ἁγίου Βήματος τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ἐνθα μετὰ ταῦτα ἀνηγέρθη παρεκκλήσιον πρὸς τιμὴν τοῦ Μάρτυρος.

Τοῦ Νεομάρτυρος Γεωργίου ὁ ἡρωϊκὸς θάνατος ὑπὲρ Χριστοῦ ἀπέβη καθ' ὅλην τὴν Ἠπειρον, λανθόφελιμος, διότι, ἐνθ' ὑπὸ τούτου πολλοὶ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τοὺς χαλεποὺς καὶ βαρεῖς, ὑπὸ ὑποσχέσεων δελεαζόμενοι ἢ ὑπὸ ἀπειλῶν ἐπηρεαζόμενοι ἐξωμόταί τῆς θείας ἡμῶν πίστεως ἐγίνοντο, ἔκτοτε οὐδεὶς ἐξώμοσεν ἐπὶ πολὺ, τοῦναντίον δὲ μάλιστα, ἐκ τῶν ἀπίστων εἰς Χριστόν προσήρχοντο πολλοί.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον· ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανιγ-γος 32 — Ἀθῆναι 147.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Συέγχεις ἐπὶ τῆς Μοναστιυῆς Βιοτῆς

ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΜΕΜΨΙΑΣ

Μέρος 18ον

Πασῶν τῶν ἀρετῶν ὑπερτέρα εἶναι ἡ ταπεινώσις, ἣν ὁ Ὑἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς δι' ἄκραν συγκατοβασιν ἐδίδαξεν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ καταλιπὼν ὁ Κ. Ὑμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἑαυτὸν ὑπόδειγμα καὶ ὑπογραμμὸν ταπεινώσεως εἰς ἡμᾶς.

Ἐκ τῆς ταπεινώσεως προκύπτει ἡ αὐτομεμψία, ἡ αὐτοκατάκρισις δηλαδή καὶ ἡ καταδίκη τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων καθὼς καὶ ἡ ἐπιθυμία πρὸς ἡθικὴν βελτίωσιν καὶ σωτηρίαν. Ἄνευ τῆς συνεχοῦς αὐτομεμψίας ὁ Μοναχὸς δὲν δύναται νὰ σωθῇ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ τὰς ἀρετὰς τῆς ταπεινώσεως, τῆς συμπαθείας, τῆς ἀνοχῆς, τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἐλλεικτινοῦς ἀγάπης.

Ὁ θεοκέρυξ Παῦλος εἶχε φθάσει εἰς τοιαῦτα μέτρα ἀρετῆς, ὥστε νὰ λέγῃ: «οὐδὲν γὰρ ἑμαυτῷ σύνοιδα· ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι.» Καίτοι δηλαδή ὁ θεῖος οὗτος Ἀπόστολος δὲν ἠσθάνετο ἔλεγχον συνειδήσεως διὰ τινὰ ἁμαρτίαν, ἐφ' ὅσον

ἔζη ἁγίως καὶ κατὰ Θεόν, ἐν τούτοις δὲν ἐδικαίωνε τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ τὸν ἐθεώρει ἁμαρτωλόν, ὡς τοῦτο καθίσταται ἄφρον καὶ ἀπὸ ἄλλα σημεῖα τῶν ἐπιστολῶν του. Πόσον ἁμαρτωλὸν καὶ ἄθλιον πρέπει νὰ θεωρῇ ὁ Μοναχὸς τὸν ἑαυτὸν του, ὑποπίπτων καθημερινῶς εἰς πολλὰ πλημμελήματα ἀτελείας καὶ ἀδυναμίας καὶ νὰ θεωρῇ ὡς ἄλλος Δαβὶδ κρᾶζων πρὸς τὸν Θεόν «*Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.*» Οἱ μεγαλύτεροι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶχον πάντοτε συναίσθησιν τῆς ἐνοχῆς καὶ τῆς ἁμαρτωλότητός των καὶ οὐδέποτε ἔκρινον ἐπεικῶς τὸν ἑαυτὸν των. Ἦσαν πάντοτε αὐστηροὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν των καὶ ἐπεικεῖς πρὸς τοὺς ἄλλους. Τοῦτο ἄλλως τε ἀπαιτεῖ ὁ νόμος τῆς ἀγιότητος. Ἀγιότης καὶ ὑπερηφάνεια εἶναι δύο ἔννοια καὶ πραγματικότητες ἐντελῶς ἀσυμβίβαστοι.

Ὁ Μοναχός, ὅθεν, ὅστις ὀφείλει νὰ ἀκολουθῇ πιστῶς τὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας

Κάθοδος πρὸς τὴν παραλίαν μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν περὶ ὥραν 10,30' π.μ.

Ἀλληγορικαὶ διδασκαλίαι τῆς Γραφῆς

«Εἰς κήπον καρύας κατέβην, καταμαθεῖν τὰ μῆλα τῆς φάραγγος» (* Ἀσμα Ἀσμ. 6,10) λέγει ἡ θεία Γραφή ὑπονοοῦσα τὰ διάφορα μέτρα διοικήσεως αὐτῆς, ἀναλόγως πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ τὰς ψυχουσυνθέσεις τῶν ἀνθρώπων, μετερχομένη ἄλλοτε τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν νόμων τῆς καὶ ἄλλοτε τὴν οἰκονομίαν. ἄλλοτε τὴν αὐστηρότητα καὶ ἄλλοτε τὴν ἐπιείκειαν. Διότι «κήπος» σημαίνει ἐδῶ Ἑκκλησίαν εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι καὶ καρύδια, δηλαδὴ ἄνθρωποι δύστροποι, ὅπου διὰ τὰ συνιχνᾶσι καὶ τὰ συσταλθῶσι χρειάζεται ῥάβδος, ἀλλ' εἶναι καὶ μῆλα, τοῦτέστιν ἄνθρωποι ἀγαθοί, ὅπου ὄχι μὲ ῥάβδον, ἀλλὰ ἐλαφρὰ μὲ τὴν χεῖρα μαζεύονται. Ἄς μὴ λείψῃ λοιτὸν ἡ ῥάβδος ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ ἡγέμονος (καὶ κάθε προϊσταμένου). ὅμως ἄς εἶναι τοιαύτη ἡ ῥάβδος ὅπου νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, δηλαδὴ τῆς ἀγάπης· ἀπὸ τὸ στόμα, καὶ ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ προϊσταμένου πρέπει νὰ βγαίῃ ἡ ῥάβδος τῆς δικαιοσύνης, ἐνῶ ἡ ρίζα τῆς νὰ εἶναι ἡ ἀγάπη. Ὁ μαθητὴς τοῦ Ἐλισσαίου ἐπείθηκεν ἐπὶ τὸν νεκρὸν τὴν βακτηρίαν τοῦ Προφήτου, μὰ τίποτε δὲν ὤφελυσεν· ἀλλ' ὁ Ἐλισσαῖος μὲ τὴν γλυκεῖαν πνοὴν, καὶ μόνον χασμῶντας, ἀνέστησε τὸν υἱὸν τῆς χήρας. Ὁ Γιεζὶ ἔβαλε τὴν βακτηρίαν ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ παιδὸς καὶ τὸ παιδίον δὲν ἠγέρθη· ὁ δὲ

Ἐλισσαῖος ἔθηκε τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐπὶ τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ τί συνέβη; ἔθερμάνθη ἡ σὰρξ τοῦ παιδίου ὥστε ὅπου τὸ παιδίον ἔκειτο, τὸ ὁποῖον ὁ φίλος τῆς ῥάβδου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναστήσῃ ἀνεστήθη καὶ ἦλθε πάλιν εἰς τὴν ζωὴν μὲ τὴν πνοὴν τῆς ἀγάπης. Διότι, καθὼς λέγει ἡ Γραφή: «Ὁδὸν ἐν τῷ πνεύματι Κύριος, οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ, οὐκ ἐν τῷ πυρὶ, ἀλλ' ἐν φωνῇ αὐρας λεπτῆς, ἐκεῖ Κύριος» (Γ Βασιλ ιθ', 11,12).

Κατὰ Μωϋσέως τόπον εἶχεν ἀγανακτήσει μίαν φορὰν ὁ Θεός, ὅπου τῷ εἶπεν, ὅτι δὲν θέλει τὸν ἀφήσει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Μὰ τί ἔκαμεν ὁ προφήτης ὅπου ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Θεὸν τοιαύτην ἀπόφασιν; Τῷ εἶχεν εἰπῇ ὁ Θεός «λάλησον» πρὸς τὴν πέτραν, καὶ δώσει τὰ ὕδατα αὐτῆς, καὶ αὐτὸς ἐπάταξε τὴν πέτραν δύο φοραὶς μὲ τὴν ῥάβδον τοῦ καὶ ἐξῆλθε τὸ ὕδωρ. Ὅθεν ὀργισθεὶς ὁ Θεός, «Ὁδὸν εἰσάξεις, τῷ εἶπε, τὴν συναγωγὴν ταύτην εἰς τὴν γῆν, ἣν ἔδωκα αὐτοῖς». Πλὴν εἰς τοῦτο τὸ ἔργον ποῖον ἐστάθη τὸ πταίσμα του; ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος οὕτω, λέγει, ἠλεγξε τὸν Μωϋσῆν ὁ Θεός, διότι ἔδειξε δισταγμὸν καὶ ἀμφέβηλε, πῶς δὲν θέλει βγάλει ὕδωρ ἡ πέτρα, καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθινόν ἐπειδὴ καὶ τῷ εἶπεν «ὅτι οὐκ ἐπίστευσάς μοι». Ἄλλος ἐξηγητὴς θεωρεῖ πῶς δὲν εἶχεν ὁ Μωϋσῆς καμμίαν ἀμφιβολίαν διὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μόνον δὲν ἐπίστευσε, πῶς νὰ δώσῃ ὁ Θεός ὕδωρ εἰς ἀνθρώπους τόσον ἀχαρίστους. Ἄλλοι πάλιν λέγουσι, πῶς ἡμαρτεν ὁ Μωϋσῆς, διότι ἀντὶ νὰ ὀμλήσῃ τῇ πέτρᾳ, καθὼς ὁ Θεός τὸν ἐπρόσταξε, τὴν ἐκτίπησε μὲ ῥάβδον καὶ οὕτω τὸ «οὐκ ἐπίστευσάς μοι», λαμβάνεται ἐδῶ ἀντὶ τοῦ οὐχ ὑπήκουσάς μοι, πλὴν ἐγώ, ἂν μοι ἦτο συγχωρημένον νὰ φανερώσω τὴν γνώμην μου, ἤθελα εἰπῇ πῶς ὀργίσθη ὁ Κύριος, διότι ὁ Μωϋσῆς ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐπιτελέσῃ μὲ τὴν ῥάβδον ἐκεῖνο, ὅπου μὲ μόνον τὸν λόγον ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ, νοουθετῶν μὲ τοῦτο τοὺς Ἀρχοντας νὰ μὴ μεταχειρίζονται τὴν ῥάβδον καὶ τὰς πληγὰς, ὅταν μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ τὰς νοουθεσίας δύνανται νὰ ἐπιτελέσουν τὰ ὅσα ποθοῦσι.

(Ἐκ τοῦ Πολ Θ Κεφ. Γ')

Ὅσιον, πρέπει νὰ ἔχῃ πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν του τὰς ἁμαρτίας του καὶ νὰ μετανοῇ, ἵνα τύχῃ ἐλέους καὶ συγγνώμης παρὰ τοῦ Πολυευσπλάγχχνου καὶ Πανοικτίμονος Θεοῦ καὶ τελειοποιῇται ὁσημέραι ἀγόμενος ἐπὶ τὰ κρείττω.

Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὁδὸς σωτηρίας διὰ τὸν Μοναχὸν ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς αὐτομεμψίας, ἥτις ὁδηγεῖ αὐτὸν καὶ εἰς τὴν κατόρθωσιν ὅλων τῶν ἄλλων ἀρετῶν. Ἡ αὐτομεμψία εἶναι ὁδὸς τελειότητος, ὁδὸς ἀγούσα πρὸς αὐτὴν τὴν ὑψίστην κορυφὴν τῆς ἡθικῆς τελειώσεως καὶ πνευματικῆς ἀνωτερότητας. Ἡ αὐτομεμψία εἶναι διὰ τὸν Μοναχὸν τόσον ἀπαραίτητος ὅσον διὰ τὸν ἰχθὺν τὸ ὕδωρ. Ἄνευ τῆς διηνεκοῦς αὐτομεμψίας ὁ Μοναχὸς καθίσταται υπερφιάλος, υπερήφανος καὶ μαθητὴς τοῦ Εὐσφόρου, τοῦ ὁποίου τὸ σύνθημα εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια, ὁ ἐγωϊσμός, ἡ φιλαυτία, ἡ ὑπεροχὴ καὶ ὅλα τὰ δυσάρεστα συνακόλουθα τοῦ θεομισήτου τούτου πάθους. Ὁ Μοναχὸς τότε μόνον δύναται νὰ ἀποβῇ γνήσιος ὁπαδὸς καὶ μιμητὴς τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ὅταν διακατέχεται ἀπὸ τὴν ταπεινώσιν, δι' ἣν ὁ Θεός «ἐκλινε οὐρανοὺς καὶ κατέβη» καὶ τὴν αὐτομεμψίαν, ἥτις εἶναι ἀσπληγῶς συνδεδεμένη μὲ τὴν ἀρετὴν τῆς ταπεινώσεως. Ἄς λάβωσι ὑπ' ὄψει τῶν τὰς δλίγας καὶ πενιχρὰς ταύτας γραμμὰς πάντες οἱ τῷ Θεῷ ἀφωσιωμένοι καὶ ἐν Χριστῷ ζῶντες Μοναχοί, ἵνα οὕτω ἀποκτήσωσι τὴν θεοφιλῆ αὐτομεμψίαν, τὸν ἀγλαὸν τοῦτον καὶ εὐχυμον καρπὸν τῆς ταπεινώσεως, ἄνευ τῆς ὁποίας πᾶσα ἀρετὴ καὶ πᾶς πνευματικὸς ἄθλος λογίζεται «μωρία» παρὰ τῷ Θεῷ καὶ ἄνευ τῆς ὁποίας σωτηρία δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ διὰ τὸν Μοναχόν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῶν Γραφῶν ἡμῶν θὰ ἐκτελῇται συνεχῶς ἀπὸ 8 π. μ. μέχρι καὶ 7 μ. μ. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δέον, ὅπως προσέρχονται ἐντὸς τῶν ὥρων τούτων διὰ τὰς ὑποθέσεις των, διότι μετὰ τὴν 7ην μ. μ. τὰ Γραφεῖα θὰ κλείνεται.

Ἐποικοδομητικὴ Στήλη

**«Ἀκούων λόγον ὠφέλιμον, μὴ κρίνε τὸν λέγοντα,
ἵνα μὴ τῆς ἐπωφελοῦς νουθεσίας ἐαυτὸν ἀποστερήσης»**

(Ἀββᾶς Θαλάσσιος)

Δὲν εἶναι σπάνιον τὸ φαινόμενον τῆς διακονίας τοῦ θείου Λόγου ὑπὸ ἀνθρώπων οὐχὶ τελείων καὶ μὴ ἔχοντων φθάσει εἰς μέτρα μεγάλης ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος. Ὅσοι κηρύττουν καὶ ἐρμηνεύουν τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, δὲν εἶναι πάντοτε «σκεύη ἐκλογῆς» καὶ κάτοχοι πάσης ἀρετῆς καὶ χάριτος, ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι. Ἀγωνίζονται βεβαίως καὶ ἀγωνιοῦν ποθοῦντες διακαῶς νὰ φθάσουν εἰς τὴν ποθητὴν τελειότητα, ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα βλέπουν πολλάκις, ὅτι ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ αὐτῆς. Ὅσον περισσότερο προσπαθοῦν νὰ προσεγγίσουν τὰ ὅρια τῆς ἀγιότητος, τόσοον περισσότερον αἰσθάνονται, ὅτι εὐρίσκονται μακρὰν αὐτῆς.

Ὁ χριστιανὸς — ἀκροατὴς — τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, εἶναι πολὺ φυσικὸν — νὰ ἐπηρεάζεται

ταὶ ἐκ τοῦ βίου τοῦ διδάσκοντος καὶ νὰ ζητῇ ἀπὸ αὐτὸν ζωὴν ἁγίαν, σύμφωνον πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοῦ διδασκόμενα.

Καὶ ὅπωςδὴποτε, αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ἀκροατῶν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι πολὺ λογικαί, καθότι τὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ τὸ εὐγλωττότερον κήρυγμα καὶ ἐπιδρᾷ εἰς τὴν ψυχὴν περισσότερον ἢ ὁ λόγος. Ἀλλὰ, ὁ διδάσκων ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε ἄνθρωπος, ὑποκείμενος εἰς ἀτελείας, ἀδυναμίας καὶ σφάλματα. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον — ὁ ἀκροατὴς — πρέπει νὰ τὸν κρίνῃ ἐπιεικῶς καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ πιστῶς τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου λεχθέν: «πάντα οὖν ὅσα, ἐὰν εἰπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε, κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε» (Ματθ. κγ', 3)

Ὁ χεῖμαρρος τῆς κοσμοπλημύρας ἐσταμάτησεν ὅλας τὰς συγκοινωνίας τῶν ὀχημάτων.

Ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἀποφαίνεται : «μη ζήτει ἀξιοπιστίαν τοῦ διδάσκοντός σε ἢ κηρύσσοντος;» (Γ', 81, 25), ὁ δὲ Ἅγιος Ἀντώνιος εἰς σοφώτατον ἀπόφθεγμα τοῦ λέγει: «ὁ θεοφιλὴς ἀνὴρ οὐδένα ἄλλον μέμφεται, ἐφ' οἷς αὐτὸς ἁμαρτάνει» (Α' 16 πζ.).

Σατανική, ὁθεν, καὶ ἐπισηφαλὴς εἶναι ἡ ἀπαίτησις πάντων ἐκείνων, οἵτινες ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὸν κήρυκα τοῦ θείου Λόγου τὴν ἀρετὴν, τὴν τελειότητα, τὴν ἀγιότητα. Εἶναι καὶ τοῦτο ἐν μέσον διαβολικὸν καὶ ἐν τέχνασμα τοῦ μισοῦντος τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπινου γένους διαβόλου, διὰ νὰ μὴ προκύπτῃ ὠφέλεια καὶ πνευματικὴ οἰκοδομή, εἰς ὅσους παρακολουθοῦν τὴν διδασκαλίαν τοῦ θείου Λόγου καὶ μὲ μεγεθυντικὸν φακὸν παρατηροῦν τὰ παραπτώματα καὶ τὰς τυγχὸν ἐλλείψεις καὶ ἀδυναμίας τοῦ κηρύττοντος.

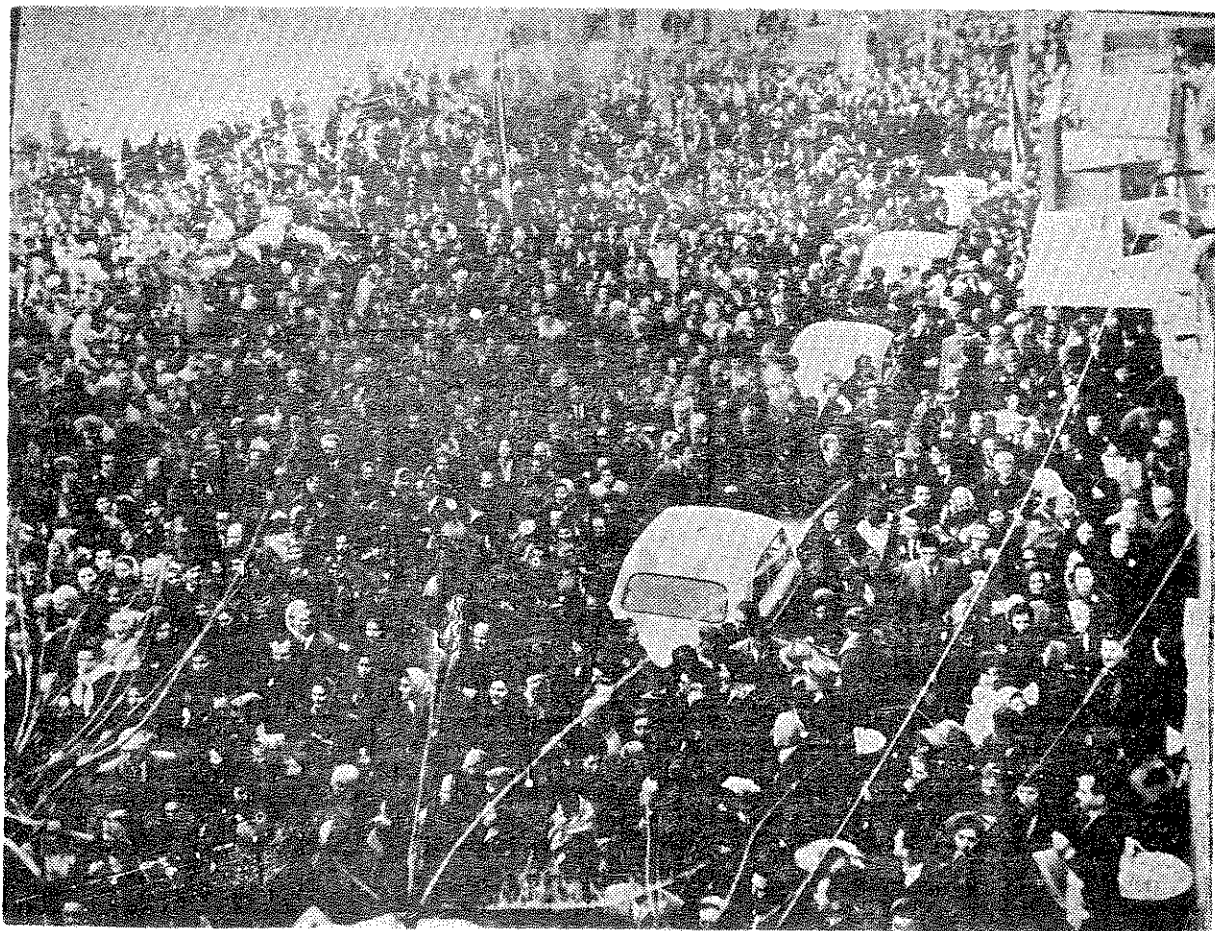
Βεβαίότατα, ὁ κήρυξ τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν πρέπει νὰ εἶναι «ἐν φωσ», «ἐν ἡλίας τῆς γῆς», «ἡ πόλις ἡ ἐπάνω θρόνους κειμένη», ἀλλ' ἂς μὴ λησμονῇ ὁ ἀκροατὴς τοῦ θείου Λόγου,

ὅτι καὶ αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος.

Εἶναι πολὺ καλύτερον καὶ ὠφελιμώτερον ὁ ἀκροατὴς τοῦ θείου Νόμου νὰ ἐξετάζῃ τὸν ἐσωτερικὸν του κόσμον καὶ νὰ κρίνῃ αὐστηρῶς τὰς ἰδικὰς του ἀτελείας καὶ ἀδυναμίας καὶ ὄχι νὰ λεπτολογῇ ἐπὶ τῶν ἁμαρτιῶν, ἀδυναμιῶν καὶ τῆς ἐν γένει διαγωγῆς τοῦ διακόνου τοῦ θείου Λόγου.

Ἐκαστος θὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν ἰδικῶν του ἁμαρτιῶν καὶ ὄχι τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἄλλων.

Ἄς προσπαθοῦν, λοιπόν, ὅσοι τὸν Θεὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν θεῖον Λόγον παρακολουθοῦν, νὰ ὠφελῶνται ἐξ αὐτοῦ διορθώνοντες τὴν διαγωγὴν των καὶ συμμορφοῦντες τὸν βίον των πρὸς τὰ κηρυττόμενα διὰ νὰ ἀξιωθοῦν καὶ οὗτοι μὲ τὴν σειράν των νὰ γίνουν κήρυκες τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς αὐτοὺς τὸ ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ: «ὁ ποιήσας καὶ διδάξας, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν».

Μικροί, μεγάλοι συνωθοῦνται τίς νὰ καταλάβῃ θέσιν περίοπτον ἐκεῖ, ὅπου θὰ ἡγιαζόντο τὰ ὕδατα.

Ἐγυύλιος διαταγή

Ἐπανειλημμένως κατηγγέλθη εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον, ὅτι τινὲς τῶν ἱερέων τελοῦσι Μυστήρια καὶ διαφόρους ἄλλας ἱεροτελεστίας εἴτε καλούμενοι κατ' οἶκον εἴτε ἐν τῷ Ναῷ, διὰ χριστιανούς μὴ ἀνήκοντας εἰς τὴν ἐκ λησiasτικὴν ἡμῶν παράταξιν.

Ταῦτο τὸ ἄτοπον, μολονότι πολλάκις ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος δι' ἐγκυκλίων αὐστηρότατα ἀπηγόρευσε, δυστυχῶς, ὑπὸ τινων ἱερέων ἐξ ἀκρισίας ἢ ἰδιοτελείας συνεχίζεται. Οἱ τοιοῦτοι ὁμῶς δεόντως ἀντιληφθῶσιν, ὅτι οὕτω πράττοντες ἀμαρτάνουσι θανάσιμως προσκρούοντες εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἱερῶν Κανόνων, οἵτινες ἐπ' ἀπειλῇ καθαιρέσεως ἀπαγορεύουσιν αὐστηρῶς τὴν μῆσιν εἰς τὰ θεία Μυστήρια τῶν μὴ ἐν θ' ἀρέστῳ διαγωγῇ βιοῦντων. Τινὲς μάλιστα τῶν ἱερῶν Κανόνων, ὡς γνωστόν, οὐδ' ἀπλὴν συμπροσευχὴν καὶ ἰδίαν ἢ ἐν Ἐκκλησίᾳ ὀρθοδόξων μετὰ μὴ τοιούτων ἐπιτρέπουσι. Καὶ ἐφ' ὅσον καὶ αὕτη ἡ ἀπλὴ συμπαράστασις ἐν καιρῷ προσευχῆς δὲν εἶναι ἐπιτρεπτή πόσον μᾶλλον ἡ συμμετοχὴ ἀδιακρίτως πιστῶν καὶ ἀπιστῶν εἰς τὰ ἐπιτελούμενα θεία καὶ ὑπερφυῆ Μυστήρια.

Δὲν γνωρίζομεν πῶς συμβιβάζουσι τὰς πράξεις αὐτῶν.

βίβαστα ταῦτα εἰς τὴν συνείδησιν των οἱ διαπραχόντες τὴν ἀδιακρίσιαν ταύτην ἱερεῖς Καὶ ἂν μὲν νομίζωσιν, ὅτι μὲ τοιούτου εἶδους συγκαταβάσεις καὶ οἰκονομίας, ἐπ' ἀθετήσεϊ αὐστηροτάτων διατάξεων Ἀποστολικῶν καὶ Συνδικῶν ἱερῶν Κανόνων, θὰ προσελκύσωσιν ὁπαδοὺς τῆς ἀκραιφνοῦς ὀρθοδόξου ὁμολογίας, πλανῶνται· διότι οἱ θεσπίσαντες τοὺς ἱεροὺς Κανόνες ἦσαν διακριτικώτεροι ἡμῶν, καὶ οἱ ἴδιοι παρήγγειλαν τὸ περιλάλητον «**Οἰκονομητέον ἐνθα μὴ παρανομητέον**». Πλὴν εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι μᾶλλον ἐκ προσωποληψίας καὶ ἰδιοτελείας οἱ παρανομοῦντες ἱερεῖς ἐνεργοῦσιν ἢ ἐξ ἐνδιαφέροντος διήθεν πρὸς πύκνωσιν τῶν ὁπαδῶν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν παρατάξεως.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους, ἀξιοχρέω ποιμαντικῶς καθήκοντι, ἐντελλόμεθα ἵνα παύσῃ ἡ παρατηρουμένη εἰς τινὰς τῶν ἱερέων ἀδιάκριτος ἡμετέρων καὶ ἀλλοτρίων Χριστιανῶν μυστηριακὴ ἐξυπηρέτησις, διότι ἐκτὸς τῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐνοχῆς αὐτῶν, διὰ τῆς παραβάσεως Κανονικῶν θεοπνεύστων Διατάξεων, διαπράττουσι καὶ μίαν ἀδικίαν εἰς βάρος τῶν δικαιωμάτων τῆς συντηρήσεως τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Χριστιανοὶ ἐκεῖνοι ποιμαντικῶς ἀνήκουσι, καὶ δίδουσιν ἰσχυρὰν λαβὴν κατηγορίας ἐναντίον τῆς ὅλης ἰδεολογίας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὅτι οὗτος ἔχει κίνητρα μᾶλλον ὕλικα καὶ οὐ χί, ὡς ἐν Κυρίῳ καυχᾶται, πνευματικά.

Ἐχόντες δι' ἐλπίδος, ὅτι οἱ παρεκτρεπόμενοι θέλουσι συμμορφωθῇ πρὸς τὰ ἐντελλόμενα, διατελοῦμεν μετ' εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν διαπύρων.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

Ἡ Φιλαρμονικὴ παιανίζουσα προσδίδει εἰς τὴν ἱερὰν πομπὴν ἰδιαιτέραν λαμπρότητα.

Ἀναυοίνωσις

Ὡς καὶ ἔτος, οὕτω καὶ ἐφέτος, ἡ Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας θὰ ἐορτασθῇ μεγαλοπρεπῶς καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν.

Ἡ ἐσπερινὴ πανηγυρικὴ σύναξις θὰ γίνῃ ἐνταῦθα, εἰς τὴν αἰθούσαν τοῦ Ἰδρύματος τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, Μετάνδρου 4, κατὰ τὴν συνήθη μεγαλοπρεπῆ τυπικὴν διάταξιν, ἀπὸ 4ης ἕως 6ης ἐσπερινῆς.

Καλοῦνται πάντες οἱ πατέρες καὶ ἀδελφοὶ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων δωρεὰ τιμῆσῶσι διὰ τῆς παρουσίας των τὴν λαμπρὰν ταύτην πανήγυριν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ἐφετεινὸς μεγαλειώδης

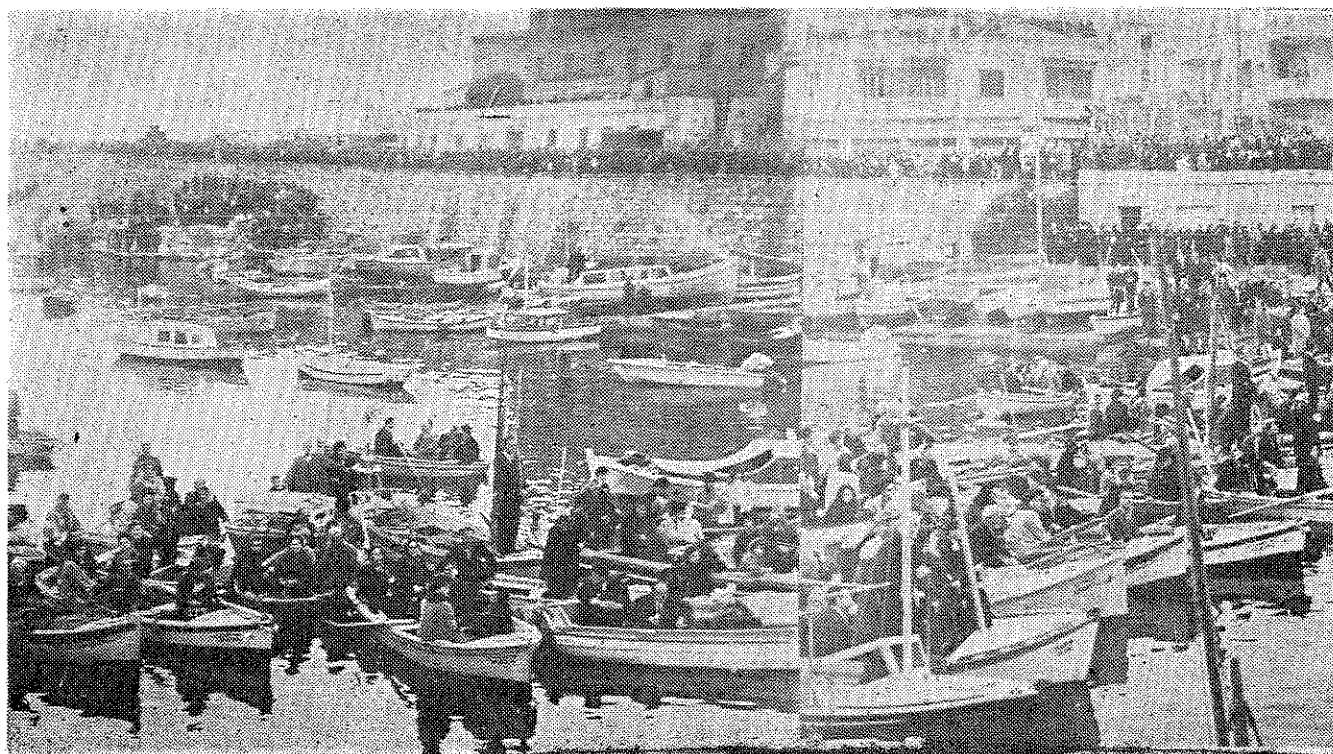
ἐφετεινὴ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων, κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, παρουσίασε λαμπρότητα καὶ κοσμοσυρροὴν ἄνευ προηγούμενου, μολονότι, ἦτο Τε-

τάρτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, καὶ πολλοὶ Χριστιανοὶ ἦσαν ὑποχρεωμένοι, ὥς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐργασίας των, νὰ ἀπουσιάσουν ἐκ τοῦ γενικοῦ συνεορτασμοῦ, ὁ ὁποῖος, ὡς συνήθως κατ' ἔτος, κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν τῶν Φώτων, τελεῖται εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ὑπηρεσία τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ΠΘΕΟΚ καὶ τὸ τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου ἐγκαίρως ἐν κοινῇ συσκέψει καθώρισαν τὰ τοῦ προγράμματος τῆς Ἑορτῆς. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ ἀρμοδιότητι αὐτῆς προέκρινε, διὰ μὲν τὴν θείαν Λειτουργίαν, τὸν Σεβ. Ἐπίσκοπον Σαλαμῖνος κ. Γερόντιον, πλαισιούμενον ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Παΐσιον Φι-

νοκολλιοτάκην καὶ Γερμανὸν Κόζην, καὶ τῶν ἱεροδιακόνων Παΐσιου καὶ Ἀθανασίου, διὰ δὲ τὸν πανηγυρικὸν λόγον τῆς ἑορτῆς, τὸν Σεβ. Ἐπίσκοπον Μαγνησίας κ. Χρυσόστομον. Ἐπίσης ἐν κοινῇ συσκέψει καθωρίσθησαν τὰ τῆς εὐταξίας τόσον ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ, ὅσον καὶ ἐν τῇ πορείᾳ τῆς Ἱερᾶς πομπῆς πρὸς τὴν Πειραικὴν παραλίαν, ὅπου θὰ ἐτελεῖτο ὁ Μέγας Ἀγιασμός καὶ ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐγκαίρως ἐλήφθη πρόνοια, ἵνα ὑποβληθῶσιν αἱ σχετικαὶ αἰτήσεις πρὸς τὰς οἰκείας Ἀστυνομικὰς καὶ Λιμενικὰς Ἀρχὰς διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν νενομισμένων ὁδειῶν καὶ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως. Προσκλήσεις πρὸς τοὺς ἐπισήμους Ἀρχοντας τῆς Πολιτείας καὶ τῶν Δήμων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἐστάλησαν ἀρμοδίως· διὰ δὲ τῶν ἐφημερίδων πρωϊνῶν καὶ ἀπογευματινῶν, καθὼς καὶ διὰ τοῦ ραδιοφώνου, ἐγνωστοποιήθησαν τὰ τῆς Ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων προγραμματισθέντα, εἰς τρόπον ὥστε ἡ προβολὴ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐφέτος νὰ λάβῃ ὅσον δυνατόν εὐρυτέραν καὶ ζωη-

Στόλος ὁλόκληρος παντοειδῶν σκαφῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ πλήθῃ λαοῦ ἀναρί-

έορτασμός τῶν Θεοφανείων

ροτέραν ἐκδήλωσιν, εἰς δόξαν Χριστοῦ καὶ τῆς εὐσεβόφρονος ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν παρατάξεως.

Καὶ θεία συνάρσει τοῦτο ἐπετεύχθη.

Ἀπὸ βαθυτάτης πρωΐας οἱ Χριστιανοὶ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Μεσογείων, Σαλαμίνος, Αἰγίνης, Βοιωτίας, Πελοποννήσου ἀκόμη καὶ Εὐβοίας, Θεσσαλίας καὶ Κρήτης, διὰ παντὸς συγκοινωνιακοῦ μέσου ἤρχισαν νὰ καταφθάνουν μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς Ἐφημερίους τῶν ἐνοριῶν των καὶ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Παραρτημάτων των. Ἡ κοσμοσυρροή ἦτο τοιαύτη, ὥστε αἱ περὶ τὸν Ναὸν βαθμίδες, τὰ πεζοδρόμια καὶ λοιποὶ βοηθητικοὶ χώροι ἦσαν κατάμεστοι. Κατὰ δὲ τὴν περὶ 10 1)2 π. μ. ὤραν πορείαν τῆς Ἱερᾶς Λιτανείας πρὸς τὴν προκυμαίαν, προηγούμενων δύο φιλαρμονικῶν, τῶν ἱερῶν ἑξαπτερύγων, τῶν ἱερῶν Λαβάρων, τῶν Σημαιῶν καὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ πρὸς Κατάδυσιν, ἠκολούθουν ἐν παρατάξει περὶ τοὺς 60 ἱερεῖς καὶ 20 μοναχοί· μετ' αὐτοὺς οἱ Ἐπίσκοποι Μαγνησίας Χρυσόστομος καὶ Σαλαμίνος Γερόντιος, ἔχον-

τες ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον. Ὅπισθεν τῶν Ἐπισκόπων ἠκολούθουν οἱ ἐπίσημοι προσκεκλημένοι, καὶ μετ' αὐτοὺς αἱ χιλιάδες τῶν πιστῶν ἐν καταφανεῖ ψυχικῇ κατανύξει. Χαριστάτην δὲ ἐμφάνισιν εἶχον οἱ ἐν παρατάξει προπορευόμενοι εὐσταλεῖς νέοι καὶ νεανίδες περιβεβλημένοι τὰς γραφικὰς ἐθνικὰς ἐνδυμασίας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Τοσαύτη γενικῶς εἰπεῖν ἡ κοσμοπλημύρα ἦτο, ἡ παρακολουθοῦσα τὴν θείαν λιτανείαν, ὥστε ἡ κυκλοφορία τῆς ἀστικῆς λεωφορειακῆς συγκοινωνίας διεκόπτετο συχνάκις, οὐχὶ μόνον τῶν ὁδῶν ἀλλὰ καὶ τῶν πεζοδρομίων καθισταμένων ἀδιαβάτων, εἰς τοὺς ἀντιθέτως ἐρχομένους.

Ἰδιαιτέρως συγκλονιστικὰς στιγμὰς οἱ Χριστιανοὶ ἠσθάνθησαν κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ, μεθ' ὃν ὁ Τίμιος Σταυρὸς ὑπὸ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. Αὐξεντίου ἐρρίφθη τρίς εἰς τὴν θάλασσαν, ψαλλομένου τοῦ «Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου Κύριε». Τότε σμήνος λευκῶν περιστερῶν ἔξαπε-

α παρακολουθοῦν τὴν ἱεροτελεσίαν τοῦ ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων εἰς τὴν παραλίαν.

λύθησαν υπεράνω τοῦ καταδυομένου Τιμίου Σταυροῦ καὶ αἱ σειρήνες τῶν προσωρισμένων ναυαγοσωστικῶν τοῦ εὐλαβεστάτου κ. Μάτσα καὶ ἄλλων σκαφῶν ἐχαιρέτιζον διὰ χαρμωσύνων συριγμῶν τὴν Κατάδυσιν.

== Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων ὁ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξέφρασε ἅφ' ἑνὸς τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς καὶ τὸν ἔπαινον διὰ τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τῆς προβολῆς ταύτης τοῦ ἱεροῦ

τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος Κληρικοῦς καὶ λαϊκοῦς, καὶ ἅφ' ἑτέρου τὰς θερμὰς εὐχαριστίας αὐτῆς πρὸς τὰς Πολιτικές, Δημοτικές, Ἀστυνομικὰς καὶ Λιμενικὰς Ἀρχάς, διὰ τὴν πρόφροναν συμπαράστασιν αὐτῶν πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως, καθὼς καὶ πρὸς τοὺς Ἐπιστήμους, οἵτινες εὐηρεστήθησαν διὰ τῆς παρουσίας των νὰ τιμήσωσι τὴν Ἑορτήν.

Ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν ἐγένετο διὰ τῶν ἰδίων ὁδῶν. Πρὸ δὲ τοῦ Ζαννείου Νοσοκομείου καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Καταστή-

Εἰς μίαν καμπὴν τῆς Ἱερᾶς λιτανείας κατὰ τὴν ἐπάνοδον ἐκ τῆς παραλίας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν.

Σοφοὶ Λόγοι

Πᾶς ἄνθρωπος ἐκ φύσεως ἐπιθυμεῖ νὰ μανθάνῃ ποία ὁμῶς ἢ ὠφέλεια τῆς ἐπιστήμης χωρὶς φόβον Θεοῦ :

Ταπεινὸς χωρὶς τὸν Θεὸν ὑπηρετῶν, ἀναμφιβόλως εἶναι ἀνώτερος τοῦ ἀλαζόνος φιλοσόφου, ὁ ὁποῖος παραμελεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ σπουδάζει τὴν πορείαν τῶν ἀστέρων.

Ὅστις γινώσκει καλῶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ, περιφρονεῖ τὸ ἄτομόν του, καὶ δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τοὺς ἐπαίνους τῶν ἀνθρώπων.

Ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα, τῶν ὁποίων ἡ γνώσις ὀλίγον ἢ οὐδόλως ὠφελεῖ τὴν ψυχὴν. Ἔιναι δὲ πολὺ μωρὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος προσέχει μᾶλλον εἰς τὰ τοιαῦτα πράγματα παρὰ εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὁδηγοῦν εἰς τὴν ψυχικὴν τοῦ σωτηρίαν.

Ὅσον περισσότερα γινώσκεις, τόσον αὐστηρότερον θὰ κριθῇς, ἂν ἡ ζωὴ σου δὲν εἶναι ἁγιωτέρα. Μή, λοιπόν, ἐπιθυμῇς νὰ ἐγκωμιάζῃς διὰ τὴν ἐπιστήμην ἢ τὴν τέχνην σου, ἀλλὰ νὰ φοβῇσαι μᾶλλον διὰ τὴν γνῶσιν, τὴν ὁποίαν σοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Θεός.

Ἄν φαντάζεσαι, ὅτι γινώσκεις πολλὰ καὶ τὰ γινώσκεις καλῶς, μὴ λησιμονῇς. Ὅτι αὐτὰ εἶναι πολὺ ὀλίγα, παραβαλλόμενα πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν γινώσκεις.

Διατὶ ἔχεις τὴν τάσιν νὰ συγκρίνης τὸν ἑαυτὸν σου μὲ ἄλλους κατωτέρους σου, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν

ματος ἀνεπέμφθησαν αἱ προσήκουσαι δεήσεις.

Οἱ Χριστιανοὶ ἐπανελθόντες εἰς τὰ ἴδια συνέχαιρον ἀλλήλοις, διότι ἡξιώθησαν καὶ ἐφέτος νὰ συνεστράσωσι τὰ Ἁγία Θεοφάνεια μετὰ τῆς πλειονότητος τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς Μητρος τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ συνήχοντο τὰ βέλτιστα καὶ σωτήρια διὰ τε τὸ ἔθνος καὶ τὴν χειμαζομένην Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, τῇ θερμῇ αἰτήσῃ τῶν Ἀδελφῶν Βορείου Ἑλλάδος, ὅπως κατὰ τὴν ἐφετεινὴν Ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων προστῇ τοῦ ἐκεῖ ἱεροῦ Κλήρου Ἀρχιερεῦς, ἀνέθεσε τὴν πρὸς τοῦτο ἐντολὴν εἰς τὸν Σεβ. Ἐπίσκοπον Διαυλείας κ. Ἀκάκιον, ὅστις καὶ ἐγκαίρως ἀνεχώρησεν εἰς Θεονίκην, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ἐκεῖ Διοικ. Συμβουλιῶν ἐν συσκέψει προβῶσιν εἰς τὰ ἐνδεδειγμένα διὰ μίαν ἐπιτυχὴ ἐορταστικὴν προβολήν. Ἔιναι δὲ ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν Ἀρχιερεὺς προεξάρχει ἐν Βορείῳ Ἑλλάδι τῆς Ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων.

Ἄλλοι περισσότερον πεπαιδευμένοι ἀπὸ σὲ καὶ περισσότερον ἐντριβεῖς εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ ; Ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς καὶ νὰ γνωρίσῃς κάτι διὰ σὲ ὠφέλιμον ; Ἴδου αὐτὸ : προτίμα νὰ ζῇς ἄγνωστος, νὰ ζῇς καὶ νὰ θεωρῇσαι ἀσήμαντος,

Ἡ ὑψηλότερα καὶ ὠφελιμωτέρα ἐπιστήμη εἶναι ἡ ἀκριβὴς γνῶσις καὶ περιφρόνησις τοῦ ἑαυτοῦ σου.

Ἀποτελεῖ μεγάλην σοφίαν καὶ σημεῖον τελειότητος νὰ ἔχῃ τις ἰδέαν ὅσον τὸ δυνατόν μικροτέραν περὶ τοῦ προσώπου του καὶ ὅσον τὸ δυνατόν καλλιτέραν καὶ ὑψηλότεραν περὶ τῶν ἄλλων.

Ἄν θὰ ἐξλεπες τὸν ἀδελφόν σου νὰ ἁμαρτάνῃ φανερά, καὶ μάλιστα νὰ διαπράττῃ ἔγκλημα, μὴ νομίζῃς ὅτι σὺ εἶσαι καλλίτερος ἀπ' αὐτόν· διότι δὲν γινώσκεις ἂν πάντοτε θὰ ἐργάζεται τὸ ἀγαθόν.

Ὅλοι εἶναι δυνατόν νὰ πέσωμεν· πιστεῦε ὁμῶς, ὅτι σὺ εἶναι δυνατόν νὰ πέσῃς· εὐκολώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ποῖος ἄλλος ἔχει σκληρότερον ἀγῶνα ἀπέναντί του, παρὰ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ νικήσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ. Ἴδου, τί θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποτελῇ τὴν μοναδικήν μας ἐνασχόλησιν· νὰ νικῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας, ν' ἀποκτῶμεν καθ' ἡμέραν περισσότεραν ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ νὰ προοδεύωμεν εἰς τὴν ἀρετὴν.

Εἶναι μέγα πλεονέκτημα νὰ ζῇ τις ὑπὸ ἀνώτερον ἐν ὑποταγῇ, καὶ νὰ μὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του.

Εἶναι πολὺ ἀσφαλέστερον νὰ ὑπακούῃ τις, παρὰ νὰ διατάσῃ.

Πήγαινε ὅπου θέλεις· ἀνάπαυσιν δὲν θὰ εὔρης, εἰμὴ δταν ὑποταχθῇς ἐν ταπεινώσει εἰς τὸν ἀνώτερόν σου.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἕκαστος ἀγαπᾷ ν' ἀκολουθῇ τὴν γνώμην του καὶ προτιμᾷ ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ γνώμη συμπίπτει μὲ τὴν ἰδικήν του. Πλὴν, ἂν ὁ Θεὸς εἶναι μαζὶ μας, ὀφείλομεν ἐνίστε νὰ παραιτούμεθα τῆς ἰδικῆς μας, χάριν τῆς εἰρήνης. Ποῖος εἶναι τόσον σοφός, ὥστε τὰ πάντα νὰ γινώσκει ; Πρόσεχε, λοιπόν, νὰ μὴ ἐμπιστεύῃσαι πολὺ εἰς τὴν ἰδικήν σου κρίσιν, ἀλλ' ἔσο πρόθυμος ν' ἀκούῃς τί θὰ εἰπουν καὶ οἱ ἄλλοι.

Ἄν ἡ γνώμη σου φαίνεται καλή, καὶ μ' ὅλα ταῦτα παραιτῇσαι ταύτης, χάριν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀκολουθήσῃς ἄλλην, θὰ εὔρης ὅτι μὲ τὸν τρόπον τοῦτον θὰ κάμῃς μεγαλυτέραν πρόοδον πνευματικὴν.

Πολλάκις ἠκούσθῃ νὰ λέγεται παρὰ πολλῶν, ὅτι εἶναι ἀσφαλέστερον νὰ ἀκούῃ τις καὶ νὰ λαμβάνῃ συμβουλὰς, παρὰ νὰ δίδῃ τοιαύτας.

Εἶναι δυνατόν ἐνίστε ἐκάστου ἐξ ἡμῶν ἡ γνώμη νὰ εἶναι ὀρθή· τὸ νὰ μὴ θέλῃ ὁμῶς τις νὰ συμμερισθῇ τὴν γνώμην καὶ τοῦ ἄλλου, δταν ὑπάρχῃ λόγος νὰ τὸ κάμῃ, εἶναι σημεῖον ἀλαζονείας καὶ πείσματος.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Λόγος πρὸς ὑπεσόντα Θεόδωρον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ταῦτα μὲν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τὰ δὲ μετέπειτα τὸς λόγος θὰ μᾶς παραστήσῃ τὴν ἡδονὴν τῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ συναναστροφῆς, τὴν ὠφέλειαν, τὴν χαρὰν; Διότι ψυχὴ, ἡ ἑποία ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν εὐγένειαν, καὶ μετὰ θάρρους ἡδυνήθη τὸν ἑαυτῆς Δεσπότην νὰ βλέπῃ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἴπωμεν πόσῃ ἀπολαμβάνει ἡδονήν, πόσον κέρδος, ἐπειδὴ ὄχι μόνον διὰ τὰ παρόντα ἀγαθὰ χαίρει, ἀλλὰ καὶ διότι εἶναι τοῦ λοιποῦ πεπεισμένη, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τελειώσῃ ταῦτα κατὰ καλά.

Ὅλην μὲν λοιπὸν τὴν εὐφροσύνην ἐκείνην οὕτε μὲ τὸν νοῦν νὰ φαντασθῶμεν εἶναι δυνατόν, ἀμυδρῶς δὲ καὶ ὅπως τις ἦτο δυνατόν διὰ μέσου τῶν μικρῶν νὰ κάμῃ νὰ ἐννοῶνται μεγάλα θὰ προσπαθήσῃ νὰ κάμω φανερόν. Ὅς ἐξετάσωμεν δηλ. ὅσους εἰς τὸν παρόντα βίον ἀπολαμβάνουσι τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, πλοῦτον π.χ. καὶ δυναστείαν καὶ δόξαν, καὶ ὅς ἴδωμεν πῶς ἀπὸ τὴν πολλὴν εὐθυμίαν καὶ αὐταρέσκειαν γαυριῶσι καὶ κομπάζουσιν, οὐδὲ ἐπὶ τῆς γῆς νομίζουσι, ὅτι εὐρίσκονται, καὶ μάλιστα ἐνῶ οὕτε ἀναμφισβήτητα εἶναι τὰ ἀγαθὰ τῶν, οὕτε διαρκῆ, ἀλλὰ πετῶσι ταχύτερον ὄνειρον. Ἐὰν δὲ ποτε καὶ ἤθελον διαρκέσει ἐπὶ μικρὸν χρόνον, μέχρι τῆς παρούσης; ζωῆς τὴν εὐνοιάν των δεικνύουσι, μακρύτερον δὲ καὶ ἔξω τῶν ὁρίων τοῦ κόσμου τούτου δὲν δύνανται νὰ συμβαδίσωσι μὲ αὐτούς. Ἐὰν δὲ ταῦτα εἰς ἰσοὺν χαρὰν ἀνυψώσῃ τοὺς ἔχοντας αὐτά, τί νομίζεις, ὅτι θὰ γίνωνται ἐκεῖναι αἱ ψυχαί, αἱ καλούμεναι νὰ ἀπολαύσῃ τὰ μυρία ἐκεῖνα οὐράνια ἀγαθὰ, τὰ ἀσάλευτα καὶ σταθερὰ καὶ αἰώνια; Διότι οὐδὲ τοῦτο μόνον εἶναι, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ποσότητα καὶ κατὰ τὴν ποιότητα τόσον ἀνώτερα ἀπὸ τὰ παρόντα εἶναι, ὥστε μηδὲ εἰς τὴν καρδίαν ἀνθρώπου νὰ ἀναβῶσι ποτέ. Διότι τώρα μὲν, καθὼς εἶναι εἰς τὴν μήτραν τὸ παιδίον, τοιουτοτρόπως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ περνώμεν στενοχωρούμενοι καὶ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν ἐλευθερίαν μὴ δύνασθαι νὰ κατανοήσωμεν, ὅταν ὅμως φθάσῃ ὁ καιρὸς τῶν ὠδίνων, καὶ γεννήσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅσους ἐδέχθη ὁ παρὼν βίος, τὰ μὲν ἐξαμβλώματα, ἥτοι ὅσοι πονηροὶ καὶ ὅσοι διεστραμμένοι, ἀπὸ σκότους εἰς σκότο, ἔρχονται, καὶ ἀπὸ θλίψεως εἰς θλίψιν σκληροτέραν, τὰ δὲ ἄρτια τέκνα καὶ ὅσα τῆς βασιλικῆς εἰκόνης τοὺς χαρακτῆρας διεφύλαξαν θὰ παραστήσῃ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, καὶ θὰ ἀναλάβωσι τὴν ὑπηρεσίαν ἐκείνην τὴν ὁποίαν οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ἀρχάγγελοι ἐκτελοῦσι διὰ τὸν Θεὸν τῶν πάντων.

Μὴ λοιπὸν παρακαλῶ, ἐντελῶς ἀφανίσῃς τούτους τοὺς θεῖους χαρακτῆρας, ὦ φίλε, ἀλλὰ ταχέως ἀνακ-

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγ. Νικολάου τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς;—Παιανίας, προσέταρχος τοῦ Σεβ. Διαιυλείας κ. Ἀκανίου.

Διὰ τοὺς Γονεῖς

ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΙ

Ἀναμφιβόλως ἐντὸς τῆς οἰκογενείας κυριαρχοῦσα μορφή εἶναι ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀρχηγοὶ καὶ διευθύνται τοῦ οἴκου. Αὐτοὶ εἶναι οἱ προστάται τῶν παιδιῶν, οἱ ὁποῖοι προνοοῦν δι' ὅλας αὐτῶν τὰς ἀνάγκας, ὅχι μόνον τὰς σημερινάς, ἀλλὰ καὶ τὰς μελλοντικάς. Αὐτοὺς βλέπουν καθημερινῶς καὶ εἰς αὐτοὺς ἀτενίζουν καὶ ἐλπίζουν τὰ παιδιά.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονοῦν οὐδὲ ἐπὶ στιγμήν οἱ γονεῖς, ὅτι ὑπ' ὀράνῳ αὐτῶν ἵσταται ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος, ὁ γενικὸς καὶ αἰώνιος Πατὴρ καὶ προστάτης καὶ κυβερνήτης ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Δι' αὐτό, ἡ προσπάθειά των πρέπει νὰ στρέφεται εἰς τὸ νὰ κυριαρχῇ περισσότερο ἐντὸς τῆς οἰκογενείας ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ, ἡ μορφή τοῦ ἐπουρανίου Πατρὸς. Ἡ ἐνθύμησις τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλαβὴς καὶ πλήρης ἐλπίδος, ἀσφαλῶς εἶναι πηγὴ πλουσίας παιδαγωγίας ὅχι μόνον διὰ τοὺς γονεῖς ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ τέκνα.

Τὸ παιδαγωγικὸν ἔργον τῶν γονέων ὑπὲρ τῶν τέκνων ἔχει νὰ ὠφεληθῇ ἀνυπολόγιστως πολλὰ καὶ νὰ διευκολυνθῇ σπουδαιότατα, ὅταν ὑπενθυμίζουν εἰς τὰ παιδιὰ τὸν Πατέρα τὸν ἐπουράνιον. Ἐάν κατορθώσουν οἱ γονεῖς νὰ εἶναι ζωντανὴ ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας ἡ ἐνθύμησις τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν, εἰσμποροῦν νὰ εἶναι ἡσυχαιοὶ ὅτι τὸ παιδαγωγικὸν τῶν ἔργων εὐρίσκεται εἰς τὸν δρόμον τῆς πλήρους ἐπιτυχίας.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν δὲν ἀρκεῖ βεβαίως εἰς ἐκτάκτους τινας περιστάσεις ν' ἀναφέρετε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ δεικνύετε πάντοτε τὸν Θεόν, ὡς δημιουργὸν καὶ τεχνίτην πάνσοφον καὶ

τησέ τους πάλιν καὶ καλύτερον ἀκόμη παρὰ πρὶν διαμόρφωσε αὐτούς. Διότι τὸ μὲν σωματικὸν κάλλος ἐντὸς τῶν ὁρῶν τῆς φύσεως περιέκλεισεν ὁ Θεός, οὐδὲ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸ αὐξήσῃ κατὰ θέλησιν, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς ὡραιότης εἶναι μὲν ἐλευθέρᾳ ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ἐκείνην καὶ τὴν δουλείαν τῆς φύσεως, ἐπειδὴ βεβαίως πολὺ ἀνωτέρα εἶναι τῆς σωματικῆς εὐμορφίας, εἰς τὴν ἐξουσίαν δὲ ἡμῶν πᾶσαι ἀποκτείνονται καὶ εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Διότι ἐπειδὴ φιλόανθρωπος εἶναι ὁ Δεσπότης ἡμῶν, καὶ ταύτην τὴν ἔσχον τιμὴν ἔκαμεν εἰς τὸ ἡμέτερον γένος ὅσα μὲν δηλαδὴ μικροτέρας ἀξίας εἶναι καὶ δὲν παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς μεγάλην ὠφέλειαν, ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν τύχωσι εἶναι ἀδιάφορα, ταῦτα παρέχωρσεν εἰς τοὺς ἀναγκαστικούς νόμους τῆς φύσεως, ὅσα δὲν εἶναι πραγματικῶς ὠφέλιμα εἰς τὴν ἰδικὴν μας ἀφῆκε θέλησιν καὶ ἐξουσίαν. Διότι ἐάν μὲν καὶ τοῦ σωματικοῦ κάλλους ἤθελε κάμει ἡμᾶς νὰ εἴμεθα κύριοι, ὥστε ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ἐξαρτᾶται τὸ νὰ γινώμεθα ὡραιότεροι, καὶ φροντίδα περιττὴν ἠθέλομεν δεχθῇ, καὶ εἰς τὰ οὐδόλως ὠφέλιμα ἠθέλομεν ἀπασχολῆσαι ὅλον τὸν καιρὸν μας, καὶ τῆς ψυχῆς ἠθέλομεν ἀμελήσει.

παντοδύναμον, ὡς Πατέρα πανάγαθον, ὁ ὁποῖος προνοεῖ δι' ὅλα τὰ πλάσματά Του καὶ διευθύνει ἀοράτως τὸν βίον τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν. Τοιούτουτρόπως, ὅταν ἐξέρχεσθε εἰς ἐσχόλην, ἐπιληφθῆτε τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ δείξετε τὸν Θεόν εἰς τὰ ἔργα Του.

Ἐπιστήσατε τὴν προσοχὴν τῶν παιδιῶν σας εἰς τὴν ἀπαράμιλλον τῆς φύσεως ὡραιότητα. Οἱ ἐπιβλητικοὶ ὄγκοι τῶν ὑψηλῶν ὄρεων καὶ οἱ λόφοι καὶ αἱ πεδιάδες, τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ἄνθη μὲ τοὺς θαυμασίους χρωματισμούς των καὶ τὴν ποικιλίαν τῆς εὐωδίας των, τὰ διάφορα εἶδη τῶν πτηνῶν μὲ τὰς χαρμοσύνους φωνὰς των καὶ τὸ γλυκύ των κελάδημα, τὰ ἔντομα καὶ αἱ πεταλοῦνται καὶ οἱ μύμηκες καὶ αἱ μέλισσαι καὶ ὅσα ἄλλα εἰσμπορεῖ νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς εἰς τὴν ἐσχόλην. ὅλα αὐτὰ δείξατέ τα ὡς δείγματα τῆς ἀπείρου σοφίας τοῦ μεγάλου Δημιουργοῦ Πηγαὶ ἐπίσης καὶ ποταμοὶ καὶ θάλασσα, καὶ μάλιστα ὅταν συνταράσσεται καὶ ζωντανεῖ ἀπὸ τὴν βίαν τῆς ἀοράτου δυνάμεως τοῦ ἀνέμου, ὅς δίδουν ἐπίσης ἀφορμὰς θαυμασμοῦ πρὸς τὸν αἰώνιον τοῦ σύμπαντος Ποιητὴν. Κατὰ δὲ τὴν νύκτα, τὸ ἀνεκδιήγητον κάλλος τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὸ ἀναρίθμητον πλῆθος τῶν ἀστρῶν παρέχει ἀνέξ ἀντλήτων θέμα διὰ νὰ παραστήσετε εἰς τὰ παιδιὰ τὸ ἀφάνταστον τοῦ Θεοῦ μεγαλεῖον.

Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως, καὶ ὁ βίος ὁ οἰκογενειακὸς δίδει ἀφορμὰς διὰ νὰ δείξετε εἰς τὰ παιδιὰ σας τὸν Θεὸν Πατέρα. Εἰς τὰς εὐτυχεῖς καὶ χαρμοσύνους ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ οἰκογένεια ἀπολαμβάνει ὑγίαν καὶ εἰρήνην καὶ ἔχει τὰ σωματικὰ ἀγαθὰ, διδάξατε τὰ παιδιὰ σας, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι δῶρα τοῦ καλοῦ Θεοῦ, διὰ τὰ ὁποῖα ὀφείλουν νὰ εἶναι εὐγνώμονα καὶ νὰ τὸν εὐχαριστοῦν εἰς τὰς προσευχὰς των. Ὅταν δὲ, ἀντιθέτως, ἀσθένεια ἢ ἀνάγκη καὶ ἄλλα δυσάρεστα γεγονότα ἔρχονται νὰ ταράξουν καὶ νὰ πικράνουν τὴν ἡρεμὸν ζωὴν τῆς οἰκογενείας, ἐξηγήσατε εἰς τὰ παιδιὰ ὅτι ὁ Θεὸς δοκιμάζει τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδι μας πρὸς Αὐτόν, ἡ, μᾶς τιμωρεῖ δικαίως διὰ τὰς ἁμαρτίας μας καὶ μᾶς προσκαλεῖ νὰ μετανοήσωμεν καὶ διορθωθῶμεν. «*Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε*». Ἡ παραγγελία αὕτη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἃς εἶναι εἰς ἐφορμογὴν ἐντὸς τῆς οἰκογενείας καὶ ἃς συνηθίσουν καὶ τὰ παιδιὰ νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸν τόσον εἰς τὰ εὐχάριστα, ὅσον καὶ εἰς τὰ λυπηρὰ περιστατικά.

Ἀφορμὰς διὰ νὰ ὑπενθυμίζωμεν εἰς τὰ παιδιὰ τὸν Θεὸν παρέχει ἀρκετὰς καὶ ὁ κοινωνικὸς βίος, θεομηνίαι καταστρεπτικαί, ἐγκλήματα ποὺ φανερόνται καὶ τιμωροῦνται, περιουσίαι ἀδικοὶ ἐξαφανιζόμεναι εἰς ὀλίγον καιρὸν, τὸ κακὸν τέλος ἐνὸς ἁπατεῶνος, ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἀθωότητος ἐνὸς ἀδικηθέντος καὶ ἄλλα παρόμοια γεγονότα δίδουν εὐκαιρίαν διὰ νὰ εἴπωμεν εἰς τὰ παιδιὰ, ὅτι ὁ δίκαιος Θεὸς δὲν παύει νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ νὰ ἐπεμβαίνῃ πολυλάκις διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸ κακὸν ἢ νὰ ὑπερασπίσῃ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Α'.

Ευκόλως δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ τί ἐπενήργησεν ἐπὶ τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου, διὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ μεταξὺ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Καίτοι υἱὸς ἔθνικοῦ, εἶχεν ὁμως μητέρα θερμὴν χριστιανήν, ὀνομαζομένην Μόνικαν, ἥτις ὅλην τῆς τὴν ἀρετὴν, τὴν εὐσέβειαν, τὴν ζωηράν καὶ εἰλικρινῆ πίστιν τῆς ἐνέπνευσε καὶ εἰς τὸ τέκνον τῆς.

Κόρη χριστιανῶν, ἐγκαταλείπει, παιδίον οὐσα τὰς συντρόφους τῆς καὶ τὰ παγνίδια, διὰ νὰ προσευχηθῇ κάτωθεν δένδρου. Ἐνίοτε ἐλησμόνει καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐγκαίρως εἰς τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν, ὅχι διότι τὴν ἀπησχόλουν ἔξω διασκεδάσεις, ἀλλὰ διότι ἐλησμόνει ἑαυτὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅταν ἐπὶ γαίαν νὰ προσευχηθῇ μόνη εἰς παράμερόν τινα γωνίαν.

Ἐν μέσῃ νυκτὶ ἐγείρετο, ἐγονάτιζε κατὰ γῆς καὶ ἀνύψωνε τὴν διάνοιαν πρὸς τὸν Θεόν. Εἶχε δίψαν μαθήσεως, ἐνδιαφερόμενη ἰδίως διὰ τὰς ἱστορίας, τὰς ὁποίας διηγείτο ὁ πάππος τῆς, τῶν χριστιανῶν μαρτύρων. Τὰ αἰσθήματα ταῦτα ἐνεδυναμώθησαν σὺν τῷ χρόνῳ.

Ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος, εἰς τὰς *Ἐξομολογήσεις* του μᾶς ὁμιλεῖ περὶ τῆς μητρὸς του ὡς περὶ ἁγίας, τακτικῆς εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν προσευχὴν, ὡς μετεχούσης εἰς πᾶν φιλανθρωπικὸν ἔργον. Ὁμιλοῦσα μετ' αὐτοῦ τὸν ἐδίδασκε τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην, τὴν περιφρόνησιν τῶν ἐπιγείων καὶ τῆς κακίας τὴν ἀποστροφὴν, κρατοῦσα αὐτὸν εἰς τὰ γόνάτα τῆς.

Ποῖος καταλλήλοτερος διδάσκαλος ἀπὸ τὴν μητέρα του Μόνικαν θὰ εὕρισκετο διὰ τὸν ἅγιον Αὐγουστίνον, καὶ ὡ καὶ ποῖος εὐπειθέστερος καὶ ἐπιμελέστερος ἀπὸ ἐκείνον μαθητῆς;

Τόσον ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ παιδὸς ἡ διδασκαλία αὕτη, ὥστε διηγοῦνται, ὅτι εἰς ἡλικίαν ὀκτὼ ἐτῶν πάσχων ἀπὸ στομαχικῶν νόσημα, ἐνῶ ὅλοι ἦσαν σχεδὸν ἀεληπισμένοι, αὐτὸς δὲν ἐσκέπτετο τὴν κατάστασίν του, ἀλλὰ παρ' ὅλους τοὺς πόνους, ἐγείρετο παρακαλῶν τὸν Θεὸν ὅπως σώσῃ τὴν ψυχὴν του. Καὶ ἄλλοτε μετὰ πίστεως ἀφελοῦς προσηύχετο, ὅπως ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τὰς τιμωρίας καὶ τὰ σφάλματα τὰ ἐν τῷ σχολείῳ του.

Ἠγάπα τὸ ἐτὰ παιγνίδια καὶ δὲν εἶχε ζῆλον εἰς τὴν σπουδὴν. Ὁμολογεῖ δὲ ὅτι ἦτο ὀλίγον φυγόπνονος καὶ λαίμαργος. Τὸ σοβαρώτερον ὁμως ἦτο

τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀρετὴν.

Ὅταν τὰ παιδιά ἀναπνέουν συχνὰ τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἐνθυμήσεως τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐμπνευσθοῦν ἐνωρὶς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι «ἀρετὴ σοφίας», καθὼς βεβαιώνει τὸ θεόπνευστον λόγιον. Παιδιά, τὰ ὁποῖα θὰ συνηθίσουν ἐξ ἀρχῆς, νὰ ἐθιμοῦνται καὶ νὰ φοβοῦνται τὸν Θεόν, ὅχι μόνον τοὺς γονεῖς των θὰ σεβασθοῦν, ἀλλὰ καὶ θὰ συγκρατηθοῦν εὐκολώτερον ἀπὸ τὸν κατήφορον τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς καὶ θὰ θέσουν θεμέλια ἰσχυρὰ ἐνὸς βίου, τιν ὁποῖον θὰ διακρίνῃ ἡ εὐσέβεια, ἡ ἠθικότης, ἡ λακισσύνη καὶ ἡ ἀγάπη.

ὅτι πολλάκις ἐλύπει τὴν μητέρα του. Ὅταν δὲ βραδυτέρως ἐγκατέλειπε τὸ χωρίον τῆς γεννήσεώς του, διὰ νὰ συνεχίσῃ εἰς τὴν πόλιν τὰς σπουδὰς του, τὰ βιβλία τὰ παίγνια, τὸ θέατρον, ἡ κοινωνία ὅλα αὐτὰ ἐπέδρασαν οὕτω ἐπὶ τοῦ πνεύματός του, ὥστε ὑπέπεσεν εἰς νεανικά τινα παραπτώματα, τὰ ὁποῖα θρηνεῖ εἰς τὰς *Ἐξομολογήσεις* του. ὁμολογεῖ μάλιστα ὅτι ὑπέπεσε καὶ εἰς πλάνην καὶ εἰς αἵρεσιν.

Ἀλλὰ τίς τὸν ἐπανέφερεν εἰς τὴν καλὴν ὁδόν; Ἡ μήτηρ του. «*ὦ Θεέ μου, ἐὰν δὲν μ' ἐγκατέλειπες εἰς τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμήν, ἀνέκραζεν ὕστερον ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν μητέρα μου, ἥτις νυχθημέραν ἐκλαίει καὶ ἔχυνε δι' ἐμὲ ὅλον τὸ αἷμα τῆς καρδίας τῆς.*»

Ποῖαν τῷ ὄντι ἀνησυχίαν ἡσθάνετο ἡ Μόνικα! Πόσον ὑπέφερεν! Εἰς τὰς ἀδιαλείπτους προσευχὰς τῆς δὲν ἐζήτει χρυσὸν καὶ ἄργυρον, λέγει ἐκεῖνος, ὅστις ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῶν φροντίδων τῆς, ἀλλὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του! Εὕρισκε ἱερέα τινὰ καὶ παρακαλεῖ κλαίονσα νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. «Ἀδύνατον λέγει ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἔκλαιεν, ἀδύνατον υἱὸς, τὸν ὁποῖον θρηνοῦν μετὰ τοιαῦτα δάκρυα, ν' ἀπολεσθῇ καθ' ὁλοκληρίαν». (Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ

Καὶ ἄλλη ἀγωνίστρια τῆς Στρατευομένη Ὁρθοδοξίας ἐξεδήμησεν εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἡ Εὐαγγελία Κοσμὰ ἐκ Μυκητῶν Ἀργους.

Στοργικὴ Μητέρα, ἀνέθρεψεν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου τὰ τέκνα τῆς καὶ ἠγωνίσθη μετὰ τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς τῆς κατὰ τὴν περίοδον τοῦ μεγάλου διωγμοῦ, 1950—53.

Ἦτο ἐκ τῶν πρωτοπόρων αὐτοῦ μὴ φειδομένη κόπων καὶ θυσιῶν.

Αἰωνία αὐτῆς ἡ μνήμη!

Ὁ τέως ἐφημέριος τοῦ Παρ)τος ΓΟΧ Κατερίνης Συμεῶν Σπυρίδης ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Αἱ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ὑπηρεσίαι του ὑπῆρξαν ἐξαιρετικά. Μέχρι βαθυτάτου γήρατος ἐνέμεινε πιστὸς εἰς τὴν πατρίαν εὐσέβειαν. Τὴν ἱερὰν Παρακαταθήκην διετήρησε σώαν καὶ ἀμόλυτον, ἵνα ταύτην ὡς παρέλαβε παραδῶσῃ εἰς τὸν τῶν καλῶν βραβευτὴν Δικαιοκρίτην Δεσπότην Χριστόν. Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ταχθῇ τῷ ἐν σκηναῖς δ καίῳ.

Τὴν 28-12 65 π ἡ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ὁ Δημήτριος Α. Δασσόπουλος, ἡγετικὸν στέλεχος καὶ δὴ πρόεδρος τοῦ Παρ)τος ΓΟΧ Λεβαδείας. Ὑπῆρξε ζηλωτῆς ἀκραιφνῆς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, πρότυπον καλοῦ οἰκογενειάρχου, ἐργάτης τῆς ἀρετῆς ἀκάματος. Ἠγαπάτο δὲ ὑφ' ὅλης τῆς κοινωνίας τῆς Λεβαδείας, ἕνεκα τῆς πρὸς πάντας γλυκορρημοσύνης του. Τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἔψαλλον ὁ Ἀρχιμ. Ἰγνατίος Τσαντίλης καὶ οἱ ἱερεῖς Γεώργ. Κοκκάλας, καὶ Δημήτρ. Κοτσικόνας. Παρηκολούθησαν δὲ αὐτὴν πλῆθος κόσμον.

Τὸ περιοδικὸν εὐχεται διὰ μὲν τὸν μεταστάντα τὴν ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσιν, διὰ δὲ τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ τὴν ἐξ ὕψους παραμυθίαν.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΥΝΕΤΩΝ ΗΓΕΜΟΝΩΝ

Περὶ Τιβερίου καὶ Μάρκου Αὐρηλίου τῶν Καίσαρων Ρώμης λέγεται, ὅτι ἦσαν πρὸς τοὺς ὑπηκόους των καλοὶ κυβερνήται καὶ συνετοί.

«Ὅταν τινὲς τῶν ἐπαρχῶν του παρεκλίνουν δι' ἐπιστολῶν τὸν Τιβέριον νὰ ἐπιθέσῃ βαρεῖς φόρους εἰς τὰς ὑποκειμένας αὐτῷ ἐπαρχίας, οὗτος ἀπήντησεν· «Ἔργον τοῦ καλοῦ ποιμένος εἶναι νὰ κουρεύῃ τὰ πρόβατα καὶ ὄχι νὰ νὰ γδέρῃ».

Ὁ δὲ Μάρκος Αὐρήλιος προσέβη εἰς τὸ ἐξῆς ἀξιωμανημένον ὅταν κάποτε εἰς μίαν ἐκστρατείαν του ἔλαβε μεγάλην ἀνάγκην χρημάτων. Ἀντὶ νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν λαὸν νέους φόρους, διέταξε νὰ συγκεντρωθοῦν καὶ πωληθοῦν παρησιᾶ εἰς τὴν ἀγορὰν μὲ διαλαλητὴν τὰ σκεύη του τὰ χρυσᾶ, τὰ ἀργυρᾶ, τὰ κρυστάλλινα, οἱ πολύτιμοι λίθοι, αἱ εἰκόνες καὶ ὅ,τι ἄλλο πολύτιμον ἐκ κληρονομίας ἀπὸ τοὺς προγόνους του εἶχε. Μὲ τὰ εἰσπραχθέντα ἐκ τῆς πωλήσεως χρήματα διέθρεψε τοὺς στρατιώτας του καὶ ἐκάλυπεν ὅλας τὰς ἀνάγκας τῆς ἐκστρατείας, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ἐπ βαρύνῃ τοὺς ὑπηκόους του διὰ νέας φορολογίας.

Διηγοῦνται καὶ περὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅτι, ὅταν τις τὸν συνεβούλευσε νὰ ἀπαιτήσῃ μεγαλύτερους φόρους ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας, τὰς ὁποίας ἔξουσίαζεν, ἀπεκρίθη· «Μισῶ τὸν κηπουρόν, ὁ ὁποῖος ἀνασπᾷ ἀπὸ τὴν ῥίζαν τὰ χόρτα, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἀναφυτρώσουν. Καὶ ὁσὶ πολλὴ ἀρμέγει, ἀντὶ γάλακτος βγάζει αἷμα». Ἡ δὲ ἀγάπη τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἐξηγηλώθη τρανωτᾶται καὶ ἐκ τοῦ ἐξῆς περιστατικοῦ· Ὅταν ἤκουσεν ὅτι οἱ στρατιῶταί του ἦσαν στενοχωρημένοι διὰ χρεῖ, ἐκήρυξε παρησιᾶ νὰ ἔλθωσιν οἱ δανεισταὶ καὶ προσκομίσωσι τὸ χειρόγραφον τοῦ χρέους διὰ νὰ πληρωθοῦν ἀπὸ τὸ βασιλικὸν θησαυροφυλάκιον. Ἀλλ' ἐπειδὴ, τόσον οἱ δανεισταὶ ὅσον καὶ οἱ χρεωφειλέται ἀμφιβάλλοντες ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ τηρήσῃ τὸν λόγον του, δὲν ἐτόλμων νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ ζητήσουν τὰ χρεώματα, διέταξεν ὁ Ἀλέξανδρος, εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς καὶ ἀπέναντι τῶν θυρῶν τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου, νὰ ἐτοιμάσουν τραπεζας. Ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας νὰ βάλουν δέκα χιλιάδας τὰ

λάντα, διὰ νὰ λάβῃ ὁ καθεὶς τὸ δίκαιόν του. Τότες ἔτρεξαν ὅλοι καὶ λαμβάνοντες τὴν πληρωμὴν ἀπὸ τὴν μεγαλοψυχίαν τοῦ βασιλέως ἀνεχώρησαν εὐγνωμονοῦντες αὐτὸν δανεισταὶ καὶ δφειλέται.

Ο ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΡΥΑΚΙΟΝ

Χωρικός τις ἱστατό ποτε ἐπὶ τῆς ὁχθῆς ῥυακίου τινός, παρατηρῶν ἀφελῶς νὰ ῥέωσι ταχέα τὰ θολὰ του ὕδατα Φθάσας αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν διαβάτης τις, «τί περιμένεις αὐτοῦ, φίλε, τοῦ λέγει καὶ δὲν ἀποφασίζεις νὰ περάσῃς;»

—«Περιμένω νὰ στερεύσῃ τὸ ῥυακίον», ἀπὴν τῆσεν ὁ χωρικός.

—«Καλὰ, περίμενε», τοῦ λέγει ὁ ἔξυπνος διαβάτης μετὰ τινος μειδιάματος, «σοῦ εὐχομαι καλὴν ὑπομονήν.» Καὶ λαμβάνων αὐτὶς δγκώδη τινὰ λίθον, ὃν εὗρεν ἐκεῖ πλησίον, τὸν ῥίπτει εἰς τὸ μέσον τοῦ ρυακίου, καὶ μὲ δύο καλὰ διασκελίσματα διέρχεται αὐτοῦ ὑπὸ τὴν ἑκκληξιν τοῦ χωρικοῦ. Στραφεὶς ἔπειτα πρὸς αὐτόν, ὅστις ἀκόμη ἐπερίμενεν ἀντικρὺ ἀκίνητος, τὸν χαιρετίζει μακρόθεν, καὶ τραγουδῶν ἐξακολουθεῖ εὐθύμως τὸν δρόμον του.

Ὁ χωρικός οὗτος εἶναι ἄριστος τύπος τῶν ἀναποφασιστῶν.

Κατὰ τὸ παράδειγμα τούτου, περιμένουσι πάντοτε οἱ ἀναποφασιστοὶ τὸν κατάλληλον χρόνον μοιρολατρικῶς. Ἀλλ' ὁ χρόνος δὲν ἔρχεται νὰ εὕρῃ αὐτούς· ἀπὸ ἐναντίας, ὁ χρόνος, ἐπειδὴ πάντοτε τρέχει καὶ παρέρχεται δρομέως, ἀποτελεῖ ἀνόητον ματαιοφροσύνην νὰ περιμένωμεν τὰ πάντα νὰ ἔλθουν εὐκολοκατόρθωτα, διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, χωρὶς καὶ ἡμεῖς νὰ δράσωμεν καταταλλήλως ἀντιμετωπίζοντες τὰς τοῦ βίου ἀντιξοότητας. Διότι, συμβαίνει ἐνίοτε διὰ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου, ἀντὶ νὰ ὀλιγοστεύσῃ, νὰ αὐξάνωσιν αὐταί. Μία δὲ γεννημοψυχία ἄνευ καθυστερήσεως δύναται νὰ φέρῃ σωτήρια ἀποτελέσματα ἀπαλλάσσουσα ἡμᾶς μελλοντικῶς μεγαλύτερων καὶ περισσοτέρων πειρασμῶν.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης (Ἄνω Πατησίων) προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Σολαμίνο κ. Γερωντίου,

Σεχονοτά και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Μολονότι ἐφέτος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκδοθέντων ἡμεροδεικτῶν ἦτο πολὺ ἡϋξημένος, τὰ Γραφεῖα ἐνωρὶς ἐξήντησαν τὰ ἐκδοθέντα ἀντίτυπα αὐτῶν, ἐνῶ ἡ ζήτησις συνεχίζεται. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Ἐπίτροποι τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ οἱ Διοικηταὶ τῶν Παραρτημάτων ὅπως ἐπιστρέψωσι τοὺς ὑπολειφθέντας εἰς αὐτοὺς ἀδιαθέτους ἡμεροδείκτας (τοίχου καὶ καὶ ἐγκολπίους). Πέραν τοῦ Φεβρουαρίου οἰαδὴ-

ποτε ἐπιστροφή θὰ εἶναι ἐκπρόθεσμος καὶ ἀπαράδεκτος.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 23ην Ἰανουαρίου (π. ἡ) πανηγυρίζει ὁ ἱερός ναὸς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ μέγας ἐσπερινὸς τὴν δὲ πρωΐαν θὰ τελεσθῇ θεία λειτουργία, χοροστατοῦντος Ἀρχιερέως. Συγκοινωνία : Λεωφορεῖα Ἀγ. Φανουρίου, τέρμα.

Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοὶ ἐν ψυχικῇ ἐξάρσει κατέρχονται συντεταγμένοι εἰς Πασὰ — Λιμάνι τῆς Πειραικῆς ἀκτῆς.